

Kaybolan Yaya Köprüsü

Yavuz DEMİRKIRAN

Kaybolan Yaya Köprüsü

Yavuz DEMİRKİRAN

Daniel, Söğüt Deresi'nin yakınlarında keşif yapmayı çok severdi. Her sabah, nehri izlemek ve defterine yazmak için küçük ahşap yaya köprüsünden geçerdi. Köprü eski ama sağlamdı ve köyün en iyi balık tutma yerine götürürdü. Daniel'in kırmızı yağmur çizmeleri, suyu kontrol etmeye koşarken su birikintilerinde şırıldardı. 'Günaydın, köprü!' der, korkuluğa hafifçe vururdu.

Ama bir akşam tuhaf bir şey oldu. Daniel balık tutmaktan döndüğünde, yaya köprüsü gitmişti! Sudan sadece iki ahşap direk çıkıyordu. Gözlerini kırıştırdı ve ela gözlerini ovuşturdu. 'Nereye gitti?' diye fısıldadı. Dağınık kıvrıkcık saçları alnına düşerek nehir kıyısını aradı. Hiçbir şey. Köprü tamamen kaybolmuştu.

Ertesi sabah köprü geri gelmişti. Daniel şaşkın bir halde yavaşça üzerinden geçti. 'Geceleyin birisi mi taşıdı?' diye sordu Büyükbaba Elias'a. Büyükbaba gri sakalını sıvazladı ve gülümsedi. 'Söğüt Deresi'nin çok sırrı vardır,' dedi bastonuna yaslanarak. 'Belki daha dikkatli izlemelisin.' Daniel başını salladı, çilli yüzü kararlıydı. Bu gizemi çözecekti.

O akşam Daniel bir söğüt ağacının arkasına saklandı. Sarı tişörtü, solmakta olan ışıkla bütünleşiyordu. Bekledi ve izledi. Gün batımından hemen sonra hafif bir şırıltı duydu. Suyun içinde bir şey hareket ediyordu. Daniel öne eğildi, ela gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yaya köprüsü sallandı, sonra yavaşça yana kaydı! 'Vay canına!' diye soludu. Bir şey onu itiyordu.

Daniel kırmızı çizmeleriyle kaymamaya dikkat ederek yaklaştı. Nehir kıyısı tuhaf izlerle kaplıydı—kemirilmiş dallar ve çamurlu ayak izleri. Küçük defterini çıkardı ve izleri çizdi. 'Bunlar diş izlerine benziyor,' diye mırıldandı. 'Büyük olanlara.' İzleri suyun kenarı boyunca takip etti, kalbi heyecanla çarpıyordu. Gizem büyüyordu.

Ertesi gün Daniel defterini arkadaşı Mira'ya gösterdi. Mira yuvarlak gözlüklerini düzeltti ve çizimleri inceledi. 'Bunlar kunduz izleri,' dedi alet kemerine hafifçe vurarak. 'Ama kunduzlar genellikle burada yaşamaz.' Daniel'in aralıklı dişlerinin arasından geniş bir gülümseme yayıldı. 'Belki artık yaşıyorlardır!' dedi. 'Bu gece izleyelim.' Mira ölçme şeridini kaptı. 'Ben varım.'

O gece Daniel ve Mira birlikte bir çalının arkasına saklandılar. Ay, Söğüt Deresi'nin üzerinde yükseldi. Sonra bir dalgalanma. İki kunduz görüldü, parlak kahverengi kürkleri parlıyordu. Turuncu dişlerinde dallar taşıyorlardı. Arkalarında büyük bir dal ve çamur yığını yüzüyordu. 'Bu yüzen bir yuva!' diye fısıldadı Daniel. 'Ve köprüye çarpıyor!'

Kunduzlar yuvarlarını yaya köprüsüne doğru itti. Köprü yavaşça yana kaydı ve yuvanın geçmesine yer açtı. 'Onu çalmıyorlar,' dedi Mira. 'Sadece yer açıyorlar.' Daniel başını salladı. 'Ama köyün köprüye ihtiyacı var, kunduzların da yuvasına.' Derin düşündü. 'Herkes'e yardım eden bir çözüm bulmalıyız.'

Daniel Büyükbaba Elias'a koştı. 'Kunduzlar yüzen bir yuva yapmış,' diye açıkladı. 'Her gece sürüklenip köprüye çarpıyor.' Büyükbabanın koyu gözleri parladı. 'Akıllı yaratıklar,' dedi. 'Onlar köprüden daha uzun zamandır buradalar.' Daniel defterini açtı. 'Daha yüksek bir köprü yapabiliriz—yuvanın altından yüzebileceği bir köprü.' Büyükbaba gülümsedi. 'İşte şimdi gerçek bir kâşif gibi düşünüyorsun.'

Ertesi sabah Daniel ve Mira bir köy toplantısı düzenledi. Mira mor tulumunun içinde dimdik durdu. 'Yeni bir yaya köprüsü yapacağız,' diye duyurdu. 'Daha yüksek ve daha sağlam, böylece kunduzların yuvası altından geçebilecek.' Köylüler mırıldandı, sonra başlarını salladı. Daniel çizimlerini gösterdi. 'Nehri kunduzlar için de temiz ve güvenli tutacağız,' diye ekledi. Herkes alkışladı.

İnşa günü yoğun ve neşeliydi. Mira ölçtü ve biçti, siyah örgüsü sallanıyordu. Daniel çantasında tahtalar ve çiviler taşıdı. Büyükbaba Elias katlanır sandalyeden denetledi, hasır şapkası gözlerine gölge yapıyordu. Köylüler çekiçle vurdu ve boyadı. Gün batımına kadar, Söğüt Deresi'nin üzerinde güzel bir yeni yaya köprüsü yaylandı. Öncekinden daha yüksek, daha geniş ve daha güvenliydi.

O gece Daniel ve Mira kıydan izledi. Kunduz ailesi dışarı yüzdü, yavruları arkalarında kürek çekiyordu. Yüzen yuva yeni köprüye doğru sürüklendi. Daniel nefesini tuttu. Yuva, kemerin altından bolca boşlukla geçti! 'İşe yarıyor!' diye sevindi Mira. Kunduzlar cıvıladı ve su sıçrattı. Daniel ılık ılık gülümsedi. 'Hoşlarına gitti!'

Ertesi sabah Daniel yeni köprüden Büyükbaba Elias'la geçti. Aşağıda su pırıl pırıl parlıyordu. 'Görüyorsun,' dedi Büyükbaba, 'doğayı anlamak en zor sorunları çözmeye yardım eder.' Daniel başını salladı. 'Kunduzlar bir gizem değildi—bir dersti.' Yuvaya el salladı. İki küçük kunduz yavrusu yassı kuyruklarıyla karşılık verdi. 'Ne zaman isterseniz gelin,' diye seslendi Daniel.

Daniel'in keşfiyle ilgili haber yayıldı. Diğer köyler ondan tavsiye istedi. Bir doğa günlüğü tutmaya başladı, içini kunduz, kuş ve nehir bitkisi çizimleriyle doldurdu. Mira köprü yapımıyla ilgili bir bölüm ekledi. 'Belki bir seyir platformu yapabiliriz,' diye önerdi. Daniel'in ela gözleri parladı. 'Ve herkesin kunduzları güvenle izleyebilmesi için bir patika!'

Köy, yuvanın yakınında küçük ahşap bir platform yaptı. Daniel ve Mira bir tabela boyadı: 'Söğüt Deresi Kunduzları—Lütfen Sessizce İzleyin.' Aileler kunduzların süzülüşünü görmeye geldi. Büyükbaba Elias nehir hakkında hikâyeler anlattı. 'En iyi çözümler,' dedi, 'izlemekten ve merak etmekten doğar.' Daniel gülümsedi. Defteri dolmuştu ama merakı dolmamıştı.

Artık Daniel her sabah yaya köprüsünden geçiyor. Bazen kunduzları aşağıda yüzerken görüyor. Turuncu dişlerinde dallar taşıyor ve yassı kuyruklarıyla su sıçratıyorlar. Daniel el sallıyor, onlar da karşılık veriyor gibi görünüyor. 'Gizem çözüldü,' diyor. Ama Söğüt Deresi'nin yakınlarında her zaman keşfedilecek yeni şeyler olacağını biliyor—izlemeye devam ettiği sürece.